

fast kan synes. Naar man nu spørger, om det ændrede Forslag kan siges at være en tilfredsstillende Løsning af den stillede Opgave, saa maa jeg desværre udtale, at jeg ikke kan indse, at dette er lykkedes. Jeg ser ikke rettere, end at det Forslag, der nu bydes os, med al Anerkendelse af den smukke Hensigt, maa karakteriseres som aldeles uegnet til Gennemførelse. Jeg skal tillade mig nærmere at begrunde dette.

At det foreliggende Forslag paa væsentlige Punkter er uklart, er ikke det værste — Uklarhederne kunne jo fjernes, det sker saa ofte —, men hvad der er værre, er, at Forslaget efter min Opfattelse hviler paa væsentlige Misforstaaelser af den gældende Thyndelovgivning, og at det, selv om man tænkte sig det gennemført, vilde være af en aldeles forsvindende, ja saa at sige slet ingen Betydning. Det lader endvidere Huller aabne paa meget afgørende Punkter, hvad jeg ogsaa senere skal vise. Det er overhovedet en ganske mærkelig og væsentlig Misforstaaelse af den gældende Lovgivning, som Forslaget gaar ud fra. Hvis dets Opfattelse af, hvad der nu er gældende Ret, virkelig var den rette, saa kunde f. Eks. følgende indtræffe. En Pantedeblitor staar i Resistance med Kenter fra December Termin, maatte kun for en Del af Kenterne. Kreditor har da efter den bestaaende Ret Adgang til at lade sig indfætte i Ejendommens Besiddelse for gennem dens Drift at faa Dækning for sine tilgodehavende Kenter. Nu belærer Betænkningen os om, at efter den gældende Ret vilde en saadan midlertidig Indfættelse af Kreditor i Ejendommens Brug uden videre have til Følge, at alle Tjenestefolkene havde Ret til at gaa deres Vej, og at de, foruden at beholde deres Krav paa den Løn, de havde fortjent til den Dag, de gik, tillige vilde have Ret til at kræve Erstatning efter Analogien af Thyndelovens § 44 og § 46. Det vil sige, at hvis en Pantekreditor nu i Dag den 2den Marts tog den pantsatte Ejendom til Brug for at faa sine Kenter dækkede, saa kunde alle Tjenestefolkene straks og uden Opsigelse gaa deres Vej, og vilde alligevel have Krav ikke blot paa den til Dato fortjente Løn, men ogsaa paa fuld Løn til den 1ste November, hvis de vare fæstede saa længe — altsaa 8 Maaneders Løn foruden Løn for den Tid, der var gaaet, og endvidere Krav paa Kostpenge for 8 Uger, 66 $\frac{2}{3}$ Ore pr. Dag. Den stakkels Husbond, der var sat ud af Ejendommens Besiddelse, selv om det kun var for en meget kort Tid, skulde betale sine Tjenestefolk alle disse Penge, og naar han fik sin Ejendom igen, maatte han se sig om efter ny

Tjenestefolk, som han saa atter skulde betale. Hvis den bestaaende Retstilstand virkelig var saaledes, som Betænkningen forudsætter, maatte den ganske vist siges at være meget slet, og det vilde være faare forstaaeligt, at Forslaget søger at skabe os en bedre Tilstand. Men under saadanne Forhold maatte man i højeste Grad beundre vore danske Tjenestefolks Skikkelighed; thi der foreligger vist næppe noget eneste Eksempel paa, at noget Thynde har søgt at gøre en saa omfattende Ret gældende. Derksom slet var slet, vil jeg ogsaa antage, at i alt Fald vore Agrarer for længst vilde have oplyst et Skrig af Harmen over en saa absurd Retstilstand. Men heldigvis er det slet ikke saa slem, som der siges.

Den Retstilbæring, som Betænkningen giver os, hviler paa meget væsentlige Misforstaaelser, og disse Misforstaaelser have fundet deres Udtryk i Forslagets Bestemmelser. Som den første Misforstaaelse skal jeg nævne dette, at man gaar ud fra, at Thyndet sættes til en Bedrift. Det modsatte er tværtimod Reglen. Et Thyndeforhold er ikke et Forhold mellem en Person og en Bedrift, men det er et Forhold mellem to Personer. Husbonden kan stifte Bedrift saa tit, han vil — hans Thynde skal følge ham, naar han holder sig inden for et vist territorialt Omraade. Det er noget, man ikke behøver at diskutere om, for det følger jo ligefrem af flere Bestemmelser i Thyndeloven. Det bestemmes saaledes i denne Lovs § 30, at Husbonden ikke uden Thyndets Samtykke kan give det en anden Husbond; men der er ikke noget som helst Forbud imod, at Husbonden forandrer Bedrift. En Landmand i Kjøbenhavns Omegn kan, hvilken Dag han vil, f. Eks. naar han lader sig vælge til Rigsdagsmand, flytte til Kjøbenhavn og tage sine Tjenestepiger med. De kunne ikke sige: Det er en anden Bedrift; vi ere fæstede til et Landbrug, nu skulle vi gøre Tjeneste hos en Kjøbenhavns Partifulier — eller hvad han nu bliver. Nej, i saa Henseende er det klart, at Thyndeforholdet er et Forhold mellem Personer, mellem Thyndet og dets Husbond, og ikke et Forhold mellem en Person og en Bedrift. Det samme gaa andre Bestemmelser i Thyndeloven ud fra. Ikke desto mindre foreslaas det nu i det første af de foreliggende Vindringsforslag, at „naar den Bedrift, hvortil Thyndet er fæstet, paa Grund af Udlæg ophører at drives for Husbondens Regning“, har Thyndet Lov til at forlade Bedriften straks og uden Opsigelse. Da nu Thyndet imidlertid regelmæssigt ikke sættes til en Bedrift, saa faar denne Bestemmelse i Virkeligheden kun en meget ringe Betydning.